

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sžo/257/2015
Identifikačné číslo spisu: 1012200673
Dátum vydania rozhodnutia: 08.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1012200673.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Nory Halmovej (sudca spravodajca) a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu: EUREA, občianske združenie, IČO: 30 794 242, Tupého 25/A, Bratislava, zastúpený: Mgr. Vladimír Šárnik, advokát, Národného oslobodenia 25, Bernolákovo, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. SLV-OLVS-6/2012 zo dňa 25. januára 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k.: 2S/139/2012-36 zo dňa 1. apríla 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k.: 2S/139/2012-36 zo dňa 1. apríla 2015 spolu s opravným uznesením č.k. 2S/139/2012-49 zo dňa 22. októbra 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

1.1 Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-6/2012 zo dňa 25.01.2012, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu proti rozhodnutiu Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii (ďalej len „povinná osoba“) podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej len „ZSI“) vydanom v prvom stupni pod č. KM-919-007/SI-2011 zo dňa 09.12.2011, ktorým sa nevyhovelo žalobcovej žiadosti zo dňa 04.10.2011 o poskytnutie informácie, v ktorej žiadal o sprístupnenie „uznesení všetkých interných predpisov Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru alebo Úradu boja proti korupcii, ktoré upravujú operatívnu činnosť príslušníkov PZ služobne zaradených na Úrade boja proti korupcii“ a toto rozhodnutie potvrdil.

1.2 Krajský súd v Bratislave zároveň rozhodol o trovách konania tak, že žiaden z účastníkov nemá právo

na náhradu trov konania.

1.3 Krajský súd v Bratislave v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na vymedzenie žalobných dôvodov a posudzoval, či zákonná 15-dňová lehota podľa § 19 ods. 3 ZSI na rozhodnutie o rozklade žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu povinnej osoby začala plynúť žalovanému už dňom nasledujúcim po doručení rozkladu, alebo až dňom nasledujúcim po predložení rozkladu povinnou osobou spolu so spisom rozkladovej komisii Ministrovi vnútra SR. Od posúdenia tejto otázky potom závisí, či vo veci bolo vydané druhostupňové fiktívne rozhodnutie márnym uplynutím 15-dňovej lehoty na rozhodnutie o rozklade alebo či fikcia rozhodnutia o žalobcovom rozklade nenastala a žalobou napadnuté rozhodnutie ministra bolo vydané včas.

1.4 V tejto súvislosti krajský súd poukázal na novšiu judikatúru najvyššieho súdu sp.zn. 3Sž/19/2012 zo dňa 04.12.2012, v ktorej tento súd v obdobnej veci konštatoval, že „...ustanovenie § 19 ods. 3 prvá veta zák. č. 211/2000 Z. z. počíta s procesom predkladania spisu prvostupňovým správnym orgánom a preto sa ustanovuje 15-dňová lehota na rozhodnutie od doručenia odvolania povinnou osobou, tzn. od doručenia odvolania spolu so spisovým materiálom. Tento postup sa primerane aplikuje na konanie o rozklade (§ 61 ods. 3 správneho poriadku). Rozhodnutiu o rozklade predchádza procesný postup rozkladovej komisie a vyhotovenie návrhu rozkladovou komisiou, ktorá vykonáva procesné úkony spojené s predložením veci na rozhodnutie o rozklade podobne ako správny orgán prvého stupňa. Rozkladová komisia preto tieto úkony robí najneskôr v lehote podľa § 57 ods. 2 správneho poriadku v spojení s § 41 ods. 3 správneho poriadku. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR zmienaná subsidiárna aplikácia správneho poriadku i na konanie podľa zákona č. 211/2000 Z.z. je v súlade s princípom dobrej verejnej správy. Z tohto dôvodu Najvyšší súd SR dospel k záveru, že lehota na rozhodnutie ministra podľa § 19 ods. 3 prvá veta zákona č. 211/2000 Z.z. plynie od predloženia rozkladu spolu so spisom ...“.

1.5 Krajský súd zaujal stanovisko, podľa ktorého povinná osoba v súlade s § 57 ods. 2 správneho poriadku, ktorého právneho režimu konanie podľa ZSI v otázkach osobitne neupravených podlieha, predložila rozklad žalobcu (doručení 26.10.2011) so spisom (dňa 11.01.2012). Nasledujúcim dňom začala plynúť ministrovi žalovaného, oprávnenému rozhodnúť o rozklade, zákonná 15-dňová lehota podľa § 19 ods. 3 ZSI, ktorú minister dodržal a žalobou napadnutým rozhodnutím zo dňa 25.01.2012 zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie povinnej osoby zo dňa 09.12.2011.

1.6 Krajský súd v Bratislave je toho názoru, že fikcia vydania druhostupňového rozhodnutia, ktorým by bolo potvrdené rozhodnutie povinnej osoby o nesprístupnení žalobcom požadovanej informácie nenastala a preto fiktívne rozhodnutie, ktorým žalobca odôvodňuje nadbytočnosť a nezákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia, nevzniklo.

1.7 Krajský súd ďalej poukázal na to, že v zmysle zákona o ZSI je práve žalovaný pôvodcom predmetných informácií a ako taký je spôsobilý a oprávnený rozhodnúť, ktorá informácia je utajovanou skutočnosťou a určiť stupeň jej utajenia. V tomto kontexte preto nemožno polemizovať so žalovaným ako pôvodcom utajovanej skutočnosti v zmysle zákona či predmetné informácie sú, alebo nie sú, zaradené do zoznamu utajovaných skutočností a či podliehajú režimu utajenia v zmysle zákona o ZSI. Utajovaná skutočnosť musí byť chránená pred nepovolanou osobou a cudzou mocou spôsobom ustanovenými príslušnými právnymi predpismi. Žalobca je v tomto smere nepovolanou osobou, ktorá nie je oprávnená oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami.

1.8 Krajský súd je tiež názoru, že označenie celého dokumentu určitým stupňom utajenia neruší povinnosť vyplývajúcu z § 12 ZSI poskytnúť informácie, ktoré nie sú utajovanými skutočnosťami (napr. informácie, ktorých sprístupnenie neohrozi záujmy Slovenskej republiky) a ktoré nie sú chránené ani inými predpismi. Pri rozhodovaní o sprístupnení informácií obsiahnutých v takomto dokumente treba rešpektovať ústavnú požiadavku zakotvenú v čl. 26 ods. 4 Ústavy SR, aby obmedzenie práva na prístup k informáciám bolo vždy naozaj „nevyhnutné“ na ochranu určitého chráneného záujmu (v tomto prípade napr. na ochranu bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku). Znamená to, že prístup by mal byť

obmedzený k tým informáciám, ktoré je naozaj potrebné chrániť v záujme štátu (k utajovaným skutočnostiam) a že z dokumentu označeného za utajovaný, by mali byť sprístupnené informácie, ktoré nie sú utajovanými skutočnosťami.

1.9 Krajský súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že v danom prípade nebola naplnená potreba chrániť požadované informácie vzhľadom na záujem Slovenskej republiky ako ďalšia požiadavka podľa zákona ZSI.

1.10 Podľa krajského súdu žalobcom požadované informácie sú internými predpismi upravujúcimi utajené postupy operatívnej činnosti, ktoré slúžia Policajnému zboru SR na účely zamedzovania, odhaľovania a dokumentovania trestnej činnosti a páchatel'ov, pričom súbor týchto informácií nemá verejný charakter. Policajný zbor chráni život a bezpečnosť osôb a majetok, odhaľuje trestné činy a zisťuje ich páchatel'ov, spolupôsobí pri odhaľovaní daňových únikov a nezákonných finančných operácií, vykonáva vyšetrowanie a vyhľadávanie o trestných činoch, vedie boj proti terorizmu, vykonáva pátranie po osobách a pátranie po veciach a iné úlohy ak tak ustanovujú osobitné predpisy.

1.11 Krajský súd sa teda v plnej miere stotožnil so žalovaným, že poskytnutím predmetných informácií by mohlo dôjsť k zmareniu alebo sťaženiu odhaľovania a dokumentovania trestnej činnosti a tiež k ohrozeniu verejného poriadku. Preto tieto informácie svojim charakterom spĺňali definíciu utajovaných skutočností podľa zákona ZSI po formálnej i materiálnej stránke a ako také boli vylúčené v súlade s § 8 ods. 1 ZSI z povinnosti ich žalobcovi poskytnúť.

1.12 Vzhľadom na uvedené, dospel Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci k záveru, že rozhodnutie žalovaného i postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, neukrátili žalobcu na jeho právach a boli v medziach zákona. Nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, postupoval krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. a žalobu zamietol.

2.

2.1 Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/139/2012-36 zo dňa 01.04.2014 zrušil a žalobcovi priznal náhradu trov konania.

2.2 Podľa názoru žalobcu, súd materiálnu podmienku existencie utajovanej skutočnosti posudzoval formalisticky, keď iba skonštatoval úlohy Policajného zboru. Krajský súd v tejto časti zdôvodnenia celkom rezignoval na nezávislosť súdnej moci a stal sa prisluhovačom výkonnej moci. Je názoru, že nie každý interný predpis upravuje konkrétne postupy pri realizácii spravodajských opatrní a nie každý aspekt operatívno-pátracej činnosti je nevyhnutné a potrebné utajovať. Utajeniu môžu podliehať konkrétne realizované činnosti v rozpracovaných veciach, nie všeobecné akty upravujúce chronicky známe postupy, či vnútornú organizáciu operatívnych útvarov. Poukázal, že okrem splnenia formálnej podmienky, musí existovať aj materiálna - teda potreba chrániť informáciu pred vyzradením v záujme Slovenskej republiky, inak sa nejedná o utajovanú skutočnosť, hoc by aj bola formálne takto označená.

2.3 Žalobca namieta, že žalovaný sa nevysporiadal ani s formálnou podmienkou, keď sa v jeho rozhodnutí neuvádza, podľa ktorej položky nariadenia MV č. 16/2008 by mali byť požadované informácie utajovanou skutočnosťou.

2.4 Aby informácia bola utajovanou skutočnosťou, musela byť v zmysle § 2 písm. a/ ZSI za takúto určená jej pôvodcom, musela vzniknúť v oblasti ustanovenej nariadením vlády SR (formálne podmienky) a zároveň musí existovať potreba chrániť ju pred vyzradením v záujme SR (materiálna podmienka). Pokiaľ je splnená iba formálna a nie aj materiálna podmienka, nejedná sa o utajovanú skutočnosť, hoc by aj formálne takto označená bola.

3.

3.1 K podanému odvolaniu sa vyjadril aj žalovaný svojim podaním zo dňa 15.07.2015, kde uvádza, že krajský súd dostatočne preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobnom návrhu ako aj ku konaniu, ktoré mu predchádzalo. Stotožňuje sa s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave a navrhuje, aby Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

3.2 Žalobcove vágne tvrdenia, že metódy používané Policajným zborom SR nie sú unikátne, ale naopak, že sú chronicky známe, pričom každý záujemca sa s nimi môže oboznámiť v príslušných verejne prístupných archívoch bezpečnostných zložiek, nemôže spochybňovať, že žalobcom požadované informácie sú internými predpismi upravujúcimi utajené postupy operatívnej činnosti, ktoré slúžia Policajnému zboru na účely zamedzovania, odhaľovania a dokumentovania trestnej činnosti a páchatel'ov, pričom súbor týchto informácií nemá verejný charakter. Policajný zbor chráni život a bezpečnosť osôb a majetok, odhaľuje trestné činy a zisťuje ich páchatel'ov, spolupôsobí pri odhaľovaní daňových únikov a nezákonných finančných operácií, vykonáva vyšetrovanie a vyhľadávanie o trestných činoch, vedie boj proti terorizmu, vykonáva pátranie po osobách a pátranie po veciach a iné úlohy ak tak ustanovujú osobitné predpisy.

3.3 Žalovaný je presvedčený, že požadované informácie svojim charakterom spĺňali definíciu utajovaných skutočností podľa zákona ZSI a to po formálnej ako aj materiálnej stránke, a ako také boli vylúčené v súlade s § 8 ods. 1 ZSI z povinnosti ich žalobcovi poskytnúť.

4.

4.1 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <..

4.2 V predmetnom konaní Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k.: 2S/139/2012-36 zo dňa 01.04.2015, ktorý podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-6/2012 zo dňa 25.01.2012, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného vydanom v prvom stupni pod č. KM-919-007/SI-2011 zo dňa 09.12.2011, ktorým sa nevyhovelo žalobcovej žiadosti zo dňa 04.10.2011 o poskytnutie informácie, v ktorej žiadal o sprístupnenie „všetkých interných predpisov MV SR, Prezídia policajného zboru alebo Úradu boja proti korupcii, ktoré upravujú operatívnu činnosť príslušníkov PZ služobne zaradených na úrade boja proti korupcii“ a toto rozhodnutie potvrdil.

4.3 V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, kde fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.). Na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

4.4 Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.5 Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy

nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

4.6 Podľa § 8 ods. 1 ZSI, ak požadovaná informácia tvorí utajovanú skutočnosť podľa osobitného zákona alebo je predmetom bankového tajomstva alebo daňového tajomstva podľa osobitného zákona, ku ktorým žiadateľ nemá oprávnený prístup, povinná osoba ju nesprístupní s uvedením odkazu na príslušný právny predpis.

4.7 Podľa § 19 ods. 1 ZSI proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17. Odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať.

4.8 Senát najvyššieho súdu z obsahu pripojeného administratívneho spisu zistil, že žalobca podal na Prezídium Policajného zboru rozklad dňa 26.10.2011 proti rozhodnutiu o nesprístupnení informácií č. KM-919-001/S/-2011 zo dňa 07.10.2011. Predmetný rozklad bol žalovanému predložený dňa 11.11.2011. Druhostupňové rozhodnutie SLV-ORVS-142/2011 bolo vydané dňa 29.11.2011 tým, že prvostupňové rozhodnutie KM-919-001/S/-2011 zo dňa 07.10.2011 bolo zrušené a vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie. S poukazom na ustálenú judikatúru citovanú v bode 1.4 dospel senát odvolacieho súdu, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané v zákonnej lehote.

4.9 Rozklad žalobcu podaný dňa 30.12.2011 bol predložený žalovanému na rozhodnutie dňa 11.01.2012 a bolo v ňom rozhodnuté dňa 25.01.2012. Takýto postup je preto súladný so zákonom.

4.10 Podľa § 19 ods. 3 ZSI odvolací orgán rozhodne o odvolaní do 15 dní od doručenia odvolanie povinnou osobou. Ak odvolací orgán v tejto lehote nerozhodne, predpokladá sa, že vydal rozhodnutie, ktorým odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil; za deň doručenia tohto rozhodnutia sa považuje druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia.

4.11 Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 215/2004 Z. z. na účely tohto zákona je utajovanou skutočnosťou informácia alebo vec určená pôvodcom utajovanej skutočnosti, ktorú vzhľadom na záujem Slovenskej republiky treba chrániť pred vyzradením, zneužitím, poškodením, neoprávneným rozmnožením, zničením, stratou alebo odcudzením (ďalej len „neoprávnená manipulácia“) a ktorá môže vzniknúť len v oblastiach, ktoré ustanoví vláda Slovenskej republiky svojim nariadením.

4.12 Podľa § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 215/2004 Z. z. na účely tohto zákona je informáciou

1. obsah písomnosti, nákresu, výkresu, mapy, fotografie, grafu alebo iného záznamu,
2. obsah ústneho vyjadrenia
3. obsah elektrického, elektromagnetického, elektronického alebo iného fyzikálneho transportného média.

4.13 Podľa § 3 ods. 6 zákona č. 215/004 Z.z. stupňom utajenia Vyhradené sa označuje utajovaná skutočnosť vtedy, ak by neoprávnená manipulácia s ňou mohla zapríčiniť poškodenie právom chránených záujmov právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ktoré by mohlo byť nevýhodné pre záujmy Slovenskej republiky.

4.14 Podľa § 38a ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. operatívno-pátracia činnosť je systém spravidla utajených, spravodajských opatrení vykonávaných Policajným zborom na účely predchádzania, zamedzovania, odhaľovania a dokumentovania trestnej činnosti a zisťovania jej páchatel'ov, zabezpečovania ochrany určených osôb a strážených objektov, technicky chránených objektov, zabezpečovania a poskytovania ochrany a pomoci ohrozenému svedkovi a chránenému svedkovi, ochrane štátnej hranice a vypátrania osôb a vecí.

4.15 Podľa § 39 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. prostriedkami operatívno-pátracej činnosti sa na účely tohto zákona rozumejú sledovanie osôb a vecí, monitorovanie osôb a dopravných prostriedkov,

kontrolovaná dodávka, kriminálne spravodajstvo, používanie krycích dokladov, nástrahová a zabezpečovacia technika a využívanie osôb konajúcich v prospech Policajného zboru, objekty a miesta používané pod legendou a predstieraný prevod vecí.

4.16 Podľa § 39 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z.z. Policajný zbor je oprávnený používať prostriedky operatívno-pátracej činnosti pri odhaľovaní úmyselných trestných činov a pri zisťovaní páchatel'ov a pri ochrane legalizanta a agenta, pri zabezpečovaní ochrany určených osôb, ochrany strážených objektov, ochrany štátnej hranice a v prípadoch uvedených v § 36 a v osobitnom predpise; prostriedky operatívno-pátracej činnosti je Policajný zbor v súvislosti s činnosťou kriminálneho spravodajstva oprávnený používať pri vykonávaní bezpečnostnej previerky podľa osobitného predpisu.

4.17 Rozsah a podmienky prístupu k informáciám upravuje ZSI, podľa ktorého má každý právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii, pričom informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje (§ 3 ods. 1, 3 citovaného zákona). Osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie sú štátne orgány, obce ako aj tie právnické a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti (§ 2 ods. 1 citovaného zákona). Všetky zákonom ustanovené obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon. Oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie trvá iba dovtedy, kým trvá dôvod nesprístupnenia (§ 12 citovaného zákona).

5.

5.1 Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho a súdneho spisu zistil, že vo vzťahu k predmetu odvolacích námietok žalobcu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu.

5.2 Krajský súd, rovnako ako žalovaný jasne a logicky preukázali, že nie je zákonný dôvod na zmenu napadnutého rozhodnutia. Ako už správne poukázal žalovaný, podľa ustanovenia § 3 ods. 6 zákona o ZSI sa stupňom utajenia „vyhradené“ označuje utajovaná skutočnosť vtedy, ak by neoprávnená manipulácia s ňou mohla zapríčiniť poškodenie právom chránených záujmov právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ktoré by mohlo byť nevýhodné pre záujmy Slovenskej republiky.

5.3 Ak žalobca namietal neexistenciu splnenia materiálnej a formálnej podmienky pri otázke existencie utajovanej informácie, treba podotknúť, že v tomto prípade sú obidve podmienky splnené. Ako už zdôraznili žalovaný a krajský súd - je tu potreba chrániť predmetné informácie, nakoľko ide o nariadenia upravujúce utajené postupy operatívnej činnosti, ktorá je systémom spravidla utajených spravodajských opatrení na účely zamedzovania, odhaľovania, dokumentovania trestnej činnosti a jej páchatel'ov. Poskytnutím takýchto informácií môže dôjsť k zmareniu odhaľovania a dokumentovania trestnej činnosti. Je len logické domnievať sa, že zverejnením takýchto informácií, ktoré upravujú predmetné postupy, by nepochybne došlo k ohrozeniu verejného poriadku, k sťaženiu plnenia si povinností a činností Policajného zboru, ktorý má túto úlohu plniť zo zákona.

5.4 Niet pochyb ani o prítomnosti formálnej stránky, nakoľko predmetné informácie sú pôvodcom týchto informácií označené ako „Vyhradené“. V zmysle § 3 ods. 6 zákona o ZSI sa týmto stupňom utajenia označujú skutočnosti vtedy, ak by neoprávnená manipulácia mohla zapríčiniť poškodenie právom chránených záujmov, ktoré by mohlo byť nevýhodné pre záujmy Slovenskej republiky.

5.5 Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že bola preukázaná potreba chrániť takéto informácie pred ich zverejnením (oprávnený záujem), tieto informácie boli v zmysle zákona tak aj označené (utajované skutočnosti), a teda neboli správne v zmysle § 8 zákona o ZSI sprístupnené, čím teda má odvolací súd jednoznačne za preukázané splnenie všetkých podmienok potrebných k tomu, aby potvrdil správnosť rozhodnutia krajského súdu.

5.6 Senát Najvyššieho súdu SR poukazuje na to, že v judikatúre slovenských súdov sa vyvinula právna koncepcia implicitného obmedzenia prístupu k informáciám, ktorú formulovali súdy vo svojich rozhodnutiach, napr. uznesenie ÚS SR sp.zn. III. ÚS 96/2010 zo dňa 09.03.2010, v ktorom je uvedené: „Vo všeobecnej rovine preto Ústavný súd uzatvára, že pre obmedzenie základného práva na prístup k informáciám nie sú relevantné len ustanovenia § 8 až 11 zákona o ZSI explicitne vymedzujúce obmedzenia v prístupe k informáciám, ale aj ustanovenia iných zákonných právnych predpisov chrániace práva a slobody iných, bezpečnosť štátu, verejný poriadok, verejné zdravie a mravnosť“. Ústavný súd SR sa tak stotožnil s názorom sťažovateľa, že zákon o slobode informácii je výrazom zásady „čo nie je tajné, je verejné“, avšak rozsah toho, čo je „tajné“, nemusí nevyhnutne vyplývať len zo zákona o ZSI“.

5.7 Uvedenú právnu koncepciu môžeme nájsť aj v ďalších rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, napr. sp. zn. 5SŽi/4/2009 zo dňa 21.04.2010: „Riešiac tiež otázku, či podľa zákona o ZSI okrem povinného zverejňovania informácií (§ 5 zákona o ZSI) možno ich nezverejňovanie zúžiť len na podmienky obmedzenia prístupu k informáciám podľa § 8 až 13 zákona o ZSI, najvyšší súd má za to, že aj extenzívny výklad zákona o ZSI má svoje medze a neznamená, že povinné osoby musia zverejňovať úplne všetko. Široko vykladané právo na prístup k informáciám, ako ho prezentuje žalobca, by znamenalo, že akákoľvek iná osoba by mala mať právo domáhať sa vydávania dokumentov aj z neverejných rokovanií, teda napríklad aj z rokovaní pléna Ústavného súdu SR (§ 4 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a postavení jeho sudcov), či neverejných porád senátu súdu a pod.“. Tento záver Najvyššieho súdu SR prešiel aj následným testom ústavnosti, keď Ústavný súd SR svojím uznesením sp.zn. II. ÚS 514/2010 zo dňa 07.12.2010 podanú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5SŽi/4/2009 zo dňa 21.04.2010 potvrdil.

5.8 Senát odvolacieho súdu v tejto súvislosti odkazuje aj na ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR ako napr. sp.zn. 3SŽi/29/2013 zo dňa 11.02.2014, sp.zn. 8SŽi/2/2010 zo dňa 09.12.2010, sp.zn. 6SŽi/8/2012 zo dňa 31.07.2013, sp.zn. 3SŽi/16/2014 zo dňa 01.04.2015.

5.9 Skutočnosť, že Ústavný súd SR uznal právnu koncepciu, že obmedzenie prístupu k informáciám sa nevzťahuje iba na explicitné prípady zákona o ZSI, ale aj na zákazy z iných právnych predpisov verejného práva, potvrdzuje súdnu prax, ktorá je v rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR označená ako implicitné obmedzenie prístupu k informáciám, vyplývajúce z iných právnych predpisov. Práve tieto obmedzenia prístupu k informáciám môžu byť spochybňované žalobami nie len laickou verejnosťou, ale aj odbornou verejnosťou, ktorej právne vedomie vychádza z princípov právneho normativizmu a právneho pozitivizmu. Je však úlohou vrcholných súdnych inšancií zabezpečiť vnútornú logiku právneho systému, tzv. dilatčnými rozhodnutiami. Právna dilatácia je pojem prevzatý z mechaniky a analogicky aplikovaný na právny poriadok. „... aby fyzikálne a mechanické danosti konkrétneho materiálu alebo konštrukcie s ohľadom na podmienky expozície a zaťaženia nespôsobili neželaný stav. Ich návrhu by sa mohla venovať náležitá pozornosť, pretože zväčša predstavujú alebo vytvárajú slabé miesta konštrukcie“. Právny pozitivizmus a normativizmus svojimi rigidnými prvkami, ktoré sami o sebe sú pevné, spôsobuje, že vo vzájomnej interakcii vytvárajú slabé miesta právneho poriadku.

5.10 Zákon o ZSI je založený na princípe generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, čo znamená, že povinné osoby sprístupňujú všetky informácie, okrem tých u ktorých to zákon zakazuje. Zákaz však nemusí byť explicitne stanovený priamo zákonom o slobodnom prístupe k informáciám, ale môže vyplývať i z iných právnych predpisov verejného práva. Úlohou správneho súdnictva je preskúmavanie zákonnosti, t.j. aplikácia výkladu v systéme právneho poriadku. Z tohto dôvodu bola súdne deklarovaná koncepcia implicitného obmedzenia prístupu k informáciám, ktoré obmedzenie vyplýva aj z iných právnych predpisov, o ktorom žiadateľ poznajúci iba text zákona o slobodnom prístupe k informáciám nemusí vedieť. Orgány štátnej správy a správne súdy však tieto implicitné znaky musia poznať, pretože od nich sa už vyžaduje právne myslenie v systéme práva. Keď je určité konanie neverejné, je odporujúce

elementárnej logike, aby údaje z tohto konania mohli byť sprístupňované cez zákon o ZSI.

5.11 Pri posúdení sprístupnenia informácii povinnou osobou nie je možné zákon o ZSI aplikovať ako izolovaný právny predpis, ale je potrebné aj vyhodnotiť, či sa sprístupnením informácii neohrozí iný záujem štátu. Takýto implicitný zákaz nesprístupnenia informácie musí byť povinnou osobou dostatočne a zrozumiteľne odôvodnený. Výzradenie informácií získaných operatívno-pátracou činnosťou by mohlo dôjsť k ohrozeniu bezpečnosti a záujmov štátu. Legitímny dôvod obmedzenia prístupu k informáciám je ochrana dôležitých záujmov štátu, a preto povinné osoby pri sprístupňovaní informácii musia zvážiť dôvod neposkytnutia informácií, ktorý spočíva v záujme štátu na tom, aby poskytnuté informácie neohrozili objasnenie skutočností dôležitých pre trestné konanie a aby ani nebola poručená prezumpcia nevinu. Povinné osoby v takýchto prípadoch musia v rámci správnej úvahy zvážiť, či by poskytnutím informácií mohol byť zmarený účel trestného konania a či by nebolo ohrozené objasnenie skutočností dôležitých pre trestné konanie.

5.12 Výsledky operatívno-pátracej činnosti môžu obsahovať informácie o formách práce kriminálnej polície a o vyšetrowaní a ich zverejnenie by mohlo mať vplyv na činnosť polície. Z uvedených dôvodov senát odvolacieho súdu v prejednávacom prípade videl legitímne záujem na odopretie poskytnutia informácií. Nie je vhodné, aby boli zverejnené informácie o činnosti orgánov činných v trestnom konaní, či iných pracovníkoch Policajného zboru SR, a to aj v tých prípadoch, ak nebolo začaté trestné konanie, ak by tým boli ohrozené práva tretích osôb alebo schopnosť orgánov činných v trestnom konaní predchádzať trestnej činnosti, vyhľadávať alebo odhaľovať trestnú činnosť, stíhať trestné činy alebo zabezpečovať bezpečnosť Slovenskej republiky. Utajovanosť operatívno-pátracej činnosti má slúžiť aj na zamedzenie úniku informácií z Policajného zboru Slovenskej republiky.

15.13 Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd SR v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby vyhovel odvolaniu žalobcu, pretože krajský súd postupoval vecne správne, keď žalobu zamietol podľa ustanovenia § 250j ods. 1 O.s.p. Odvolací súd sa stotožnil s právnou argumentáciou krajského súdu, na základe ktorých bolo potrebné žalobu zamietnuť a predmetný rozsudok krajského súdu potvrdiť.

5.14 Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že vznesené odvolacie námietky neboli spôsobilé na zmenu, alebo zrušenie napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave. Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. potvrdil.

5.15 O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p., keďže žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov odvolacieho konania zo zákona neprislúcha.

5.16 Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. Odvolanie bolo v tejto veci podané pred 1. júlom 2016, preto odvolací súd postupoval v konaní podľa ustanovení O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.